

OBSAH

Slovo redakcie	3
List otca Joana	4
Životy svätých	5
Otázky a odpovede	7
Oprava bohoslužobných kníh	8
Krestiny Mariny	10
Počajevská Lávra	11
Detská stránka	13
Významné biblické mestá	18
Dušičky	20
Cestami Pravoslávia	21
Zo života skupín	22
Pozvánka	27

„Čokoľvek ste urobili jednému
z týchto mojich najmenších
bratov, mne ste urobili“.

Mt 25,40

Galina Kitanová, Prešov 150 Sk
Ing. Michal Adamiš,
Banská Bystrica 200 Sk

Spasi Vás Hospodi!

Obálka: Počajevská Bohorodička v ladomirovskom chráme

ISTINA

*Mesačník Bratstva pravoslávnej mládeže
na Slovensku - SYNDESMOS
ročník XIII./2008*

hlavný redaktor: *Anna Dercová*
redaktori: *Marián Derco, Mgr. Viera Pasterová, Darina Piterová - Bučková, Alexander Haluška, Zdenko Varga, Andrea Gmotričová*
pokladníčka: *Tatiana Mihaličová*
technický redaktor: *Marek Kundis*
detská stránka: *Andrea Gmotričová, Lubomíra Balašáková*
redaktori pre distribúciu: *Lýdia Michelová, Marcela Hvižďáková*

Vydáva:

*Bratstvo pravoslávnej mládeže
na Slovensku - SYNDESMOS
tel.: 0948 509 980*

e-mail: istina@post.sk
IČO: 17075947

S blahoslovením Jeho Vysokopreosvietenosti Jána, arcibiskupa prešovského a Slovenska.

Vychádza 12-krát do roka.
Ročný príspevok 144,- Sk.

*Vaše finančné príspevky
posielajte
na adresu redakcie:
Bratstvo pravoslávnej mládeže
na Slovensku - SYNDESMOS,
redakcia ISTINY
Bayerova 8, 080 01, Prešov,
prípadne na účet Istiny:
10073-7716060/4900.*

*Cirkevne schválené.
Redakcia si vyhradzuje právo upravovať
príspevky v súlade
s učením Cirkvi.
Nevyžiadané rukopisy nevraciam.*

*Vydávanie je povolené Ministerstvom
kultúry SR pod číslom 2354/2000.
ISSN 1335-6739*

Tlač: GRAFOTLAČ Prešov

Slovo redakcie

Slava Isusu Christu!

Drahí čitatelia, sláva Bohu za Jeho blahoslovenie.

S pomocou Božou vydávame Istinu už 13. rok. Každé číslo je pre nás malým zázrakom a darom. Ďakujeme, že ani vy na nás nezabúdate. Ďakujeme za každú vašu modlitbu a každý váš dar.

Cena jedného výtlačku bude od januárového čísla **12,00 Sk (0,40 €)**. Príspevok na celý rok 2009 bude **144 Sk (4,78 €)**.

Ako môžete uhradiť predplatné Istiny ?

1, poštovou poukážkou **typu H** na adresu :

Bratstvo pravoslávnej mládeže
Redakcia Istiny
Bayerova 8
080 01 Prešov

do správy pre adresáta uvedte **rok** za ktorý uhrádzate predplatné a **počet ks**

2, prevodom na číslo účtu **10073-7716060/4900 (Istrobanka)**

do kolónky správa pre adresáta uveďte **Vaše priezvisko** a **rok** za ktorý uhrádzate predplatné – **počet ks**

Chcete objednať Istinu pre niekoho ako darček?

- poštovú poukážku pošlite v jeho mene (so správnou adresou obdarovaného) a do správy pre adresáta uveďte: **DAR**

Prosíme všetkých odberateľov, ktorí neuhradili predplatné za r. 2006, 2007 a 2008 aby svoje dlhy vyrovnali čo najskôr.

V Januárovom čísle bude zoznam neplatičov!!!

Dve slzy

Dve malé kvapky slz stekali dolu riekou života. Jedna slza sa opýtala druhej: „*Kto si?*“

„*Som slza dievčata, ktoré malo milého, ale práve ju nechal,*“ odpovedala. „*A kto si ty?*“

Prvá slza povedala: „*Ja som slza dievčata, ktoré si toho chlapca našlo.*“

Taký je život. Plačeme nad vecami, ktoré nemôžeme mať, ale možno by sme plakali dvakrát toľko, keby sa nám ich podarilo získať.

To, čo povedal apoštol Pavol, považujem za veľmi dobrú radu: „*Viem žiť v odriekaní aj v hojnosti, som naučený byť sýty aj trpieť hladom.*“ (Flp 4,12)

Je správne byť spokojný s tým, čo máme, ale nikdy nie s tým, čo sme.

(James Mackintosh)

pripravila Radka Baková

Drahá Anička!

Ako to čítaš Sväté Písmo a zrazu vravíš, že nemôžeš pochopiť príčinu smútku.

„Vo svete budete smutní ale budete statoční...“

Áno, a čo zmení človek bez očisťujúceho smútku? Porozmýšľaj. Poviem ti ešte, drahá Anička, nastal taký čas, že iba smútkom bude človek spasený. Preto ku každému smútku si treba kľaknúť a rúčku mu pobožkať.

A ty dieťa, neočistila si si dušu od hriechu a radosti si už zachcela. Naše hriechy bránia priblížiť sa duši k Božej radosti. A preto túžba žiť radosťami a hľadať radosti je jav nezákonný. Hľadať netreba radosti, ale to čo napomáha spaseniu duše. Prácu treba vnímať ako poslušanie a v profesionálnom živote treba byť vždy na patričnej úrovni, ale nikdy nebyť priemerný.

Kvôli zboru sa netráp, Hospodin hovorí: „Komu chcem tomu dám. Iná sláva je daná slnku, iná mesiacu a hviezda od hviezdy sa odlišuje v sláve.“ Chod' do chrámu, modli sa, a keď babky potrebujú pomoc, tak im

pomáhaj. Ale nie je to prvoradá, no rob dobré skutky. A ty mi píšeš, „pamäť nemám a ťažko chápem.“ Prečo sa trápiš, prečo chceš ísť na vysokú školu? Nie je vari o nás v Písme povedané: „... celý život sa učia a nemôžu dôjsť k poznaniu pravdy.“? Udržuj si to, čo si už získala a odovzdávaj to zo všetkých síl, to je pre spasenie.

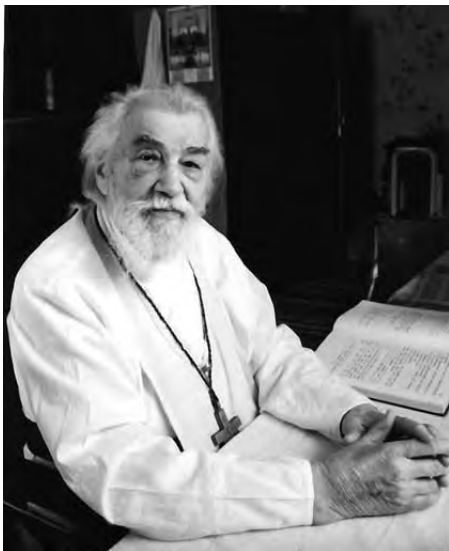
A učiť sa len pre zabitie času je hriech. Čas si treba ceniť. Otázku o nedeľnej škole treba prebrať s otcom Andrejom. A o výučbe detí sme sa už rozprávali.

Nech ti pomôže Hospodin a ty sama nebuď lenivá a pracuj na slávu Božiu.

Máš čas iba na sedenie pred televízorom? Takto sa ti nepodarí dosiahnuť spásu, televízor je takou vecou, cez ktorú sa k nám ťažko dostane Božia blahodať, a ak prejde tak sa neujme. A túto vec si s láskou a túžbou dávame sami. Porozmýšľaj ako budeš žiť ďalej. Anička, čas je krátky. A netreba žiť ľahkovážne.

Božie blahoslovenie pre teba na návrat domov.

Z knihy Pisma archimandritu Joana Krest'ankina pripravila Petra

Svätí mučeníci Viktor a Stefanida

(deň pamiatky 11. november)

Za vlády rímskeho imperátora Antonija, pod vedením vojvodu Sebastina slúžil Viktor, vojak pôvodom z Talianska. Vojak Viktor veril v Pána nášho Isusa Christa a verejne svoju vieru vyznával. No stalo sa raz, že bolo započaté prenasledovanie kresťanov. Vtedy si ho zavolať vojvodu k sebe a povedal mu: „Prišiel k nám cisársky rozkaz, aby sme prinútili, vás kresťanov priniesť žertvu (obetu) našim bohom. Tí, ktorí tak nespravia, budú predaní na mučenie. Preto Viktor, obetuj našim bohom, aby si sa vyhol mučeniu a nezahub svoju dušu!“

Svätý Viktor však odpovedal: „Neposlúchnem rozkaz bezbožného cisára, lebo ja som služobníkom nesmrtelného Kráľa a Spasiteľa môjho Isusa Christa, ktorého moc trvá na veky!“

„Ty si vojak nášho cisára! Splň jeho vôľu a prines obet!“ , rázne prikázal Sebastian.

„Nie! Odteraz som vojakom iba Nebeského Kráľa a nie pozemského. Hoci som aj bol vojakom vášho cisára nikdy som neprestal slúžiť svojmu Kráľovi-Isusovi. Teraz Ho nezradím a neobetujem! Rob so mnou čo chceš, moje telo je v твоjich rukách, ale nad dušou vládne iba Christos.“

Vtedy svätého mučeníka začal vojvodu prehovárať: „Sám si spôsobuješ nepríjemnosti, radím ti, prines žertvu bohom a vyhni sa mučeniu.“

„Radšej si želám mučenie za meno Hospodinovo!“, pevne tvrdil mučeník Viktor.

Vtedy mu Sebastian prikázal zlomiť prsty. Rozohriali veľkú pec a svätého Viktora hodili do nej. V nej pobudol tri dni bez toho, aby mu nejako uškodila. Podobne, ako traja otroci v Babylonskej peci. Po troch dňoch otvorili pec a žasli, keď zistili, že vojak Christov je živý. Oheň mu nijako neublížil. Vojvodu si dal zavolať čarodejníka. Prikázal mu uvariť mäso s jedom, aby takto otrávil svätého Viktora. Ten ho zjedol so slovami, že hoci by nemal od nich prijímať nečisté mäso zje ho, aby videli, že nimi pripravený jed je proti Živému Bohu bezmocný. Pomodliac sa zjedol mäso, ale jed mu nijako neuškodil.

Čarodejník pripravil znova jed, ale už najsilnejší aký vedel. Uvaril v ňom mäso a podal ho svätému mučeníkovi: „Keď zješ toto mäso a ostaneš živý, zrieknem sa svojho uriekania a čarovania a uverím v tvoje Boha.“ Svätý Viktor však zjedol mäso, ale jed v ňom, nemal naň najmenší účinok. Horko zaplakal čarodejník: „Porazil si silu mojich kúzel. Zachránil si moju dušu od adu (pekla), lebo som uveril v tvoje Pána Isusa Christa.“ Čarodejník sa vrátil do svojho domu a spálil všetky démonské knihy, a stal sa skutočným kresťanom.

Vojvoda prikázal Viktorovi urobiť rany po celom tele a vrhnúť ho do horúceho oleja. No Boh chránil svojho služobníka. To privádzalo

Sebastiana do veľkej zúrivosti. Priviazali svätého o strom a telo mu pálili sviečkami. Do úst mu natlačili prach zmiešaný s octom. Vypichli mu oči. Zavesili ho dolu hlavou a tri dni ho nechali v ťažkých boles-

tiach, ale svä-tý Viktor všetko toto znášal, len aby nezradil svojho Spasiteľa-Isusa. Keď na štvrtý deň prišli vojaci, veľmi sa divili, že ešte žije a v momente oslepli. Svätý Viktor sa nad nimi zľutoval a modlitbou k Bohu im vrátil zrak. Nakoniec mali mučeníka s t i a h n u ť z kože. Vtedy žena zo zástupu videla z neba zostupovať dva vence. Jeden pre svätého Viktora a druhý bol určený pre ňu. Tá žena bola svätá Stefanida.

„Blažený si Viktor a blažené sú tvoje utrpenia za Christa, a prijatá je tvoja obeta, ako obeť Ábela...“ Vojaci priviedli svätú Stefanidu k vojvodcovi. „Kto si?“ „Som kresťanka!“ smelo odpovedala svätá hoci vedela, že priznať sa ku Christovi jej priniesie istú smrť, ale iba podľa tela. Vladár

sa ju márne pokúšal presvedčať, aby sa zriekla Ukrižovaného, aby priniesla žertvu ich idolom (modlám). Mučenica Christova však bola pevná vo viere. „Ty i tvoji bohovia ste naplnený lžou, ale v mojom Bohu je pravda. On je pravým, živým Bohom.“

Po tomto dal mučiteľ Sebastian rozkaz, aby svätú Stefanidu priviazali o dve zohnuté palmy, a tak roztrhli jej telo. Svätý Viktor bol sťatý. No pred svojou smrťou sa vrúcne modlili k Bohu, aby prijal ich duše. Mučeník Viktor pred sťatím predpovedal smrť svojich mučiteľov. Po sťatí z jeho rán začalo vytekať

mlieko a krv, a tak mnohí neveriaci uverili v Isusa Christa, pravého Boha.

Stalo sa to v meste Damask. A teraz odpočívajú v meste, ktoré nepotrebuje ani slnko, ani mesiac, aby ho osvetľovali, lebo Božia sláva ho osvecuje a Baránok Boží je jeho svetlom.

Podľa knihy Žitija svjatych sv. Dimitrija Rostovského spracoval brat Alexander

Otázky a odpovede

Aký je to duchovný človek?

Duchovný človek je človek, ktorý iných ľudí miluje nie menej ako seba. To, čo chce Boh, je pre neho dôležitejšie než to, čo chcú alebo hovoria ľudia. Boha počúva viac ako ľudí. Spasenie a Božie Carstvo je jeho najväčšia túžba

a zmysel života. Všetko ostatné je tejto túžbe podriadené a prispôbené. Už nie je len telom, ale prijal do seba Božieho Duha, ktorý ho celého oduchovnil. Žije v ňom duša plná dobroty, pokory, zhovievavosti a lásky

k iným, a zároveň sebazaprenia, zdržanlivosti a prísnosti k sebe. Vyznačuje sa prirodzenou a svätou

radosťou. Nenávidí hriešny kľud, ale žiari duchovným pokojom, ktorý sa nedá opísať, vysvetliť, ani falošne hrať. Neodsudzuje, neublíži, no zároveň vždy stojí jedine na strane pravdy a zastane sa utláčaného. Nemlčí, keď treba hovoriť a nehovorí, keď treba mlčať. Nepoučuje, keď sa ho nepýtali, alebo, keď ho tým

nikto nepoveril. V zložitej situácii nehľadá kompromis medzi dobrom a zlom. Radšej zmlkne a neúnavne hľadá také riešenie, aby nespáchal zlo a hriech. Slúži bez únavy a má na mysli dobro a pro-

Chrámový sviatok v Ladomirovej

spech všetkých.

Miluje modlitbu, pôst, duchovné čítanie a najmä bohoslužbu.

jerej Štefan Pružinský ml.

Modlitba je dýchaním duše. (sv. Ján Zlatoústý)

Keď si budeš pamätať len zlo, nikdy nebudeš šťastný pred Bohom.

(sv. Andrej Rublev)

Keď miluješ bližného, očisťuješ si oko, aby si mohol vidieť Boha.

(blažený Augustín)

Kto sa nemodlí, je mŕtvy. (sv. Ján Zlatoústý)

Veľkú úlohu v zosilnení únie v 18. storočí hral Zámojský snem, ktorý na dlhý čas rozhodol o smerovaní grécko-katolíckej cirkvi. Bol zvolaný vtedy, keď pravoslávne eparchie (Lvovská a Premyšľská) prijali úniu. Zámojský snem bol zvolaný metropolitom Lvom Kiškovským v roku 1720, ale povolenie k zvolaniu bolo vydané pápežom Klimentom XIII. ešte v roku 1716 (Archimandrita Pronin, 2005, s. 299 - 300). Ten začal katolizovať, zavádzať monštrancie, ružence, tichú liturgiu, západné reverendy, začal odstraňovať ikony a ikonostasy. Tam bolo rozhodnuté: „do Symbolu viery pridať Filioque, pri bohoslužbách spomínať pápeža, krstiť zlievaním, nenechávať prijímať Eucharistiu deťom, nepoužívať teplotu a hubku, nedávať strohé epitímie“ (Archimandrita Pronin, 2005, s. 300).

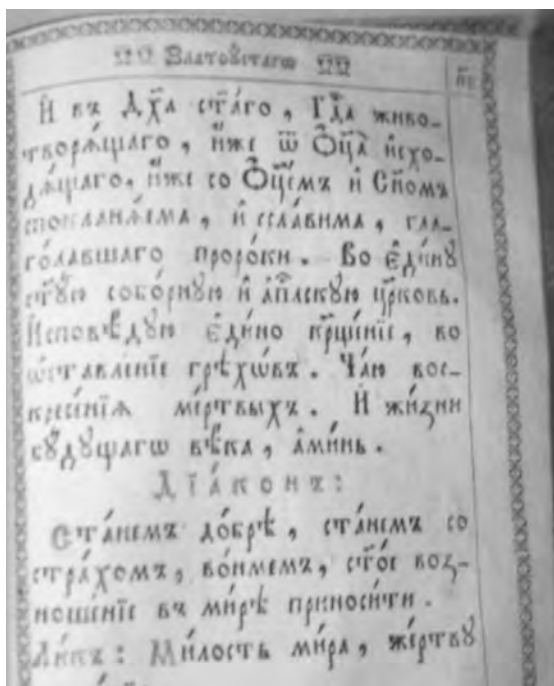
Zámojský snem so sebou prináša začiatok uniatských bohoslužobných kníh. „Do tej doby uniati pri svojich bohoslužbách používali tie isté bohoslužobné knihy, ktoré prevzali od Pravoslávnej cirkvi, presnejšie ktoré im ostali ako bývalým pravoslávnym veriacim, a ktoré vtedy vo všeobecnosti používala Pravoslávna Cirkev“ (Kormaník, 2002, s. 312). V podstate ide o pravoslávne knihy, v ktorých sú vsuvky v Symbole viery, namiesto miestneho patriarchu sa v nich spomína pápež a podobne. Ľud takéto upravované knihy nechcel, a preto začal knihy dovážať, či z Premysla,

Lvova, Kyjeva alebo z Moskvy. Tieto boli častokrát uniatmi zhabané, ničené a pálené.

„Rozhodnutie Zámojského snemu o monašestve, špeciálne prerozdeľovanie provincií, bolo uskutočnené iba na monašeskom Dubenskom sneme v roku 1743. Vtedy sa monasi začali nazývať vasiliánmi (baziliánmi). Vtedajší pápež Benedikt XIV. potvrdil ustanovenia Dubenského snemu osobitnou bulou „Inter plures“ 2. mája 1744“ (Archimandrita Pronin, 2005, s. 300).

Roku 1738 gróf Šeptický, gréckokatolícky metropolita, dáva rozkaz opravovať pravoslávne knihy, kde miesto PRAVOSLÁVNÝCH patriarchov vpisuje rímskeho pápeža, do Viruju vkladá vsuvku, že Duch svätý vychádza i od Syna, káže vymazať aj slovo pravoslávnych, aj niektorých svätých. Aj napriek únii sú v tej dobe v našich chrámoch pravoslávne knihy. Samotná oprava sa týkala všetkých bohoslužobných kníh: Apoštola, Akafistov, Triodi pôstnej, Triodi kvetnej, Služebníkov, Trebníkov, Oktoichov, Časoslovov, Molitvoslovov a Bukvarov.

Začiatkom 18. storočia sa začali robiť opatrenia, ktoré mali zabrániť pravoslávne cirkevnému vplyvu zo slovanského východu, a ktoré mali priniesť prerušenie kontaktov, ktoré tu existovali dlhé stáročia. O zamedzenie sa usilovalo aj vyššie uniatske duchovenstvo, avšak len

Služebnik z roku 1835 bez vsuvky Filoque

s malým úspechom. Zachovali sa nám údaje napríklad z roku 1726 o dovoze 531 vozov liturgických kníh na východné Slovensko, ktoré boli zhabané a spálené. Taktiež o vysviacke kandidátov kňazstva za kňazov v Haliči alebo v Kyjeve a zmienky o pútiach do ukrajinských cirkevných stredísk (Haraksim, 1961, s. 70).

Význam týchto kontaktov nebol len konfesiónalný, ale mal aj zmysel upevňovania spolupatričnosti Rusínov s ich východnými bratmi. To, že kontakty nadobúdali veľké rozmery nám potvrdzuje príklad, „že ešte roku 1750 podľa kanonickej vizitácie biskupa Oľšavského na území Zemplína bolo viac ako 60 farárov,

ktorí boli vysvätení v Haliči“ (Haraksim, 1961, s. 70).

Hoci sa uniati snažili organizovať vydávanie kníh, ako aj výchovu uniatského duchovenstva doma v Uhorsku, ich úsilie sa prejavilo až v 19. storočí, teda oveľa neskôr ako chceli. Uniatská cyrilská tlačiareň v Trnave sa dlho neutržala. Po vydaní 3 kníh bola z Trnavy prenesená okolo roku 1725 do Kluže. Čoskoro nasledovala jej likvidácia, a tak uniati až do 19. storočia nevydali pre Rusínov žiadne cyrilské knihy. V dôsledku toho sa počas celého 18. stor. nepodarilo zastaviť dovoz pravoslávnych kníh z východu.

Preto bolo možné do 60-tych rokov 20. storočia v pravoslávnych chrámoch slovenských a rusínskych dedín, nájsť desiatky liturgických kníh vytlačených v 17. a 18. storočí v Lvove, Kyjeve, či Moskve, tak, ako sa to podarilo pravoslávny duchovným Štefanovi Pružinskému a Štefanovi Horkajovi. Tí v 60 rokoch minulého storočia, prešli skoro všetky pravoslávne aj nepravoslávne chrámy východného Slovenska a našli mnoho vzácnych kníh, často splensivých, považujúcich sa v krylosoch (miesto na sedenie, pozn. autora) pre kantorov, a dokonca slúžiacich ako podpierka pod skrine.

Pripravil: diakon Marián Dercó

1. *U Spiskij na fari
radostna novina,
narodila sja tam
maleňka Marina.*
2. *Šytky ju srdečni
mež nami vitame,
perežyti krásnyj
život jej želame.*
3. *Naj rosne na radost'
Otcu nebesnomu,
vyčaruje usmiv
na lici každyomu.*
4. *Same perše mamki,
kotra ju hoduje,
otcu duchovnomu,
što ju opatruje.*
5. *Bratom i sestričky,
kotry sja s ňou hrajut,
što ji najmilšy
slovka povidajut.*
6. *A nakonec šitkym,
što na ňu čakali,
što ku Božoj mamki
prosby posylali.*
7. *Đakujemo Bože
za tot dar nebesnyj,
že jes nas umnožyl
o kvitok prekrasnyj.*
8. *Pomož nam ho šitkym
láskou polivati,
žeby sme sja znali,
diťom podobati.*

Počajevská Lavra

Počajevská Lavra sa nachádza na západnej Ukrajine, 70 kilometrov od mesta Ternopol' a 20 kilometrov od mesta Kremenec. Je to rozsiahla Lavra na vysokej kamenitej hore, ktorá prevyšuje všetky okolité budovy viac ako 75 metrov. Horu z troch strán obkolesuje mesto Nový Počajev.

Prvá písomná zmienka o Lavre po-

Uzdravujúca stopa Presvätej Bohorodičky

Z národnej legendy, zapísanej v historických knihách, sa dozvedáme, že zjavenie Matky Božej na svätej Hore Počajevskej bolo v roku 1240. Presvätá Bohorodička sa zjavila niekoľkým mníchom a pastierovi Jánovi. Na mieste zjavenia zanechala

chádza z 13. storočia, z časov útokov tatárskeho chána Batija na Kyjevskú Rus.

Po porážke Kyjeva a plienenia jeho svätýň veľa pravoslávnych mníchov, ktorí prebývali v Kyjevských jaskyniach, utiekli na západnú Ukrajinu a usídlili sa v okolí Počajevskej Hory. Zakladateľom a prvým mníchom Počajevskej Hory bol prepodobný Metod.

Nebeská Kráľovná odťala svoj svätej stopy. Od tejto chvíle z tohto miesta začal vyvierat' prameň svätej vody, ktorá lieči ľudí z rôznych chorôb ešte aj dnes.

Hora sa stala miestom podvihu mnohých mníchov, ktorí prichádzali pod blahodárny štít Presvätej Bohorodičky.

Divotvorná ikona

Grécky metropolita Neofit priniesol svätú ikonu z Konštantinopolu na Volyň. Metropolita idúc pešo do mesta, bol veľmi unavený a chcel si niekde oddýchnuť. Miesto na oddych našiel na majetku Urľa u zbožnej ženy Anny Hojskej. Metropolita u nich zostal niekoľko dní, požehnal ich a z vďaky im nechal ikonu Bohorodičky. V roku 1597 sa na majetku Urľa stal zázrak. Vďaka ikone sa uzdravil Annin brat Filip, ktorý bol od narodenia slepý.

Od toho času sa začalo diať veľa zázrakov. Anna Hojská sa rozhodla darovať ikonu mníchom, ktorí žili na Počajevskej Hore. Ešte v tom roku bola ikona prenesená do Počajeva. Monastieru bola podarovaná aj značná časť majetku zeme, čo sa datuje za oficiálny počiatok vzniku monastiera.

A tak Kráľovná Nebeská zvečnila svojou slávou ešte jednu svätýňou: Počajevskou divotvornou ikonou. Divotvorná ikona sa nachádza v Uspenskej katedrále nad cárskymi dverami uložená v zlatom ráme.

Z ikony v istom čase vyteká sväté myro (olej ktorý ma nádhernú vôňu a je liečivý). Je to ďalší prejav Božej milosti. Každý deň ikonu spúšťajú z ikonostasu a číta sa pred ňou Akafist, po ktorom veriaci môžu pobožkať ikonu.

Nie všetci sú však toho hodní. Mnoho ľudí ikona k sebe nepustila a odhodilo ich až na niekoľko metrov, takisto posadnutí démonmi, ktorí sa tam prichádzajú liečiť sa boja tejto

ikony, lebo ju diabol neznesie. Rev, krik a stony je počuť v celom chráme, keď sa chcú priblížiť k ikone posadnutí.

Mošči sv. Jova počajevského

Po niekoľkých rokoch prichádza na horu z Dubenského monastiera prepodobný Jov (Želizo, 1551 - 1651), aby sa tam zdokonaľoval vo svojom mníšskom živote. Onedlho bol ustanovený za igumena monastiera.

Už v mladosti bol svätý Jov veľmi zbožným chlapcom. Keď mal dvanásť rokov prijal mníšstvo v Uhorníckom monastieri s menom Jov. Ako 30-ročný bol vysvätený na kňaza a onedlho na to prijal veľkú schimu s menom Ján. Na prosbu kniežaťa Konštantína Ostrožského preložili svätého Jova do Dubenského monastiera, kde bol igumenom dvadsať rokov.

Za jeho zbožný život, ho Hospodin preslávil zázrakmi ešte počas života. A po jeho blaženom zosnutí 28. októbra 1651, veľa ľudí videlo nezvyčajné svetlo nad jeho hrobom. Mnohí sa nad jeho hrobom modlili prosili ho o pomoc a uzdravovali sa z rozličných chorôb.

28. augusta 1659 za prítomnosti Kyjevského metroplitu Dionisija a veľkého množstva veriacich, boli vybrané zo zeme jeho neporušené ostatky, ktoré sú dodnes uložené v striebornej rakve a každý deň sa odkrývajú, aby im mohli ľudia vzdať úctu.

*pripravil: Patrik Palasiewicz
zdroj: Krutský.szm.sk*

Škatuľka

Na okraji jednej malej dedinky stál prekrásny dom, pútajúci pozornosť všetkých okoloidúcich. Raz, v jeden letný deň sa pri ňom zastavil pocestný, ktorý bol veľmi hladný a smädný. Aj keď to bol mladý človek, jeho tvár bola poznačená veľkým trápením.

Jeho viera v ľudské dobro bola veľmi malá, no predsa sa rozhodol zaklopať na dvere domu, ktoré sa zrazu otvorili a pred ním stálo milé dievčatko s veľkými hnedými očkami. Prívetivo ho oslovila:

- Poďte ďalej, určite ste hladný a unavený po ceste.

Pocestný, ktorý sa volal Pavol ostal prekvapený z týchto milých slov, a poprosil ju, aby zavolała rodičov.

- Oni nie sú teraz doma, išli do mesta na jarmok a prídu až večer. Ale to nevádi, že nie sú doma, len poďte ďalej. Ja stále pomáham mame, keď k nám prídu nejakí pútnici.

Dievčatko priviedlo neznámeho do domu, dala mu vodu na umytie a posadila ho za stôl. Host' sa porozhliadal po skromnej izbe, kde v rohu horela pred ikonou mala lampadka a na okne krásne kvitli kvety.

Keď tu sa vo dverách izby objavila mladá gazdinka Svetlanka a už dáva pocestnému na stôl nakrájanú domácu šunku, syr, paradajky, uhorky a teplý čaj na zapitie. Keď sa pútnik nasýtil, láskavo sa poďakoval za jedlo a chystal sa odísť. V tej chvíli k nemu pribehlo dievčatko a dalo mu na cestu uzlík s jedlom.

Pavol ostal úplne očarený z jej dobroty a čistého láskavého srdca. Ani nevie prečo, ale začal sa s ňou rozprávať o jeho trápení a nešťastí, ktoré ho počas jeho života stretlo. Pracoval ako úradník v banke. Raz vydal svojmu kamarátovi pôžičku

z banky bez zmluvy, lebo veril v jeho čestnosť, že peniaze do troch dní vráti. No kamarát utiekol s peniazmi a Pavla obvinili z krádeže týchto peňazí. Sú mu prikázal peniaze vrátiť, preto predal všetko čo mal, aby splatil dlh a nešiel do vezenia. Stratil prácu aj majetok, preto opustil mesto a vydal sa na cesty. Chcel by začať odznova, ale kto by už len dal prácu tulákovi?

Svetlanka všetko pozorne počúvala a potom láskavo povedala:

- Vy sa ale nebojte. Ja viem, že ste dobrý človek.

A podáva Pavlovi do ruky malú drevenú škatuľku. Otec mi odkladá do tejto škatuľky nejaké peniaze, aby som si po svadbe prilepšila. No ja mám ešte len dvanásť rokov a do svadby mám ešte ďaleko, preto si vezmite prosím tieto peniaze.

- O, to je celé bohatstvo, pomyslel si Pavol. Ach Sveťa, Sveťa, svetlá duša ... Mohol by som ti zobrať všetky tvoje peniaze a utiecť, ale aby som ti dokázal, že som čestný vezmem si len toľko, koľko mi bude treba na začiatok.

No dievčatko k nemu pritlačilo

škatuľku a hovorí: „Nie, vy teraz potrebujete peniaze, tak si vezmite všetky“.

Pavol to nechcel prijať, keď sa Svetlanka zamyslela a povedala: „No dobre, berte to len ako pôžičku a keď ja budem mať sedemnášť rokov vy prídete ku mne a vrátite mi čo som vám požičala.“

Oči zaliali Pavlovú tvár. Milé dievčatko, klaniam sa pred tebou, lebo ty si svetlo na zemi. Sľubujem, že ti vrátim tvoju škatuľku, ale čo povieš rodičom?

- Ja im poviem,

že som ich požičala jednému dobrému človeku, ktorý ich potreboval.

A s týmito slovami sa rozlúčili.

Večer, keď sa rodičia vrátili z trhu, kde predali všetok svoj tovar chcel otec priložiť do škatuľky ešte nejaké peniaze, ktoré cez deň zarobili. Vtedy Svetlana všetko rozpovedala rodičom.

- Hlúpe dievča! Ako sa teraz vydáš bez vena? – okríkol sa na ňu otec.

No mama povedala:

- Nekrič na ňu, otec. Ja sama som ju učila byť kresťankou, žiť tak a robiť tak ako Christos. Nech sa stane vôľa

Božia!

Čas plynul. Svetlana ani na minútu nepochybovala o tom, že sa Pavol vráti. Až nastal deň jej sedemnástich narodenín. Celý deň pobehovala od okna k oknu a verila, že sa Pavol príde. Keď tu začula zvuk kolies a kónských kopýt. Rýchlo vybehla na ulicu, kde už stál mladý vysoký muž so škatuľkou v rukách.

- Ahoj Svetlanka, spoznávaš ma?
- Konečne Pavol, stále som na vás myslela.

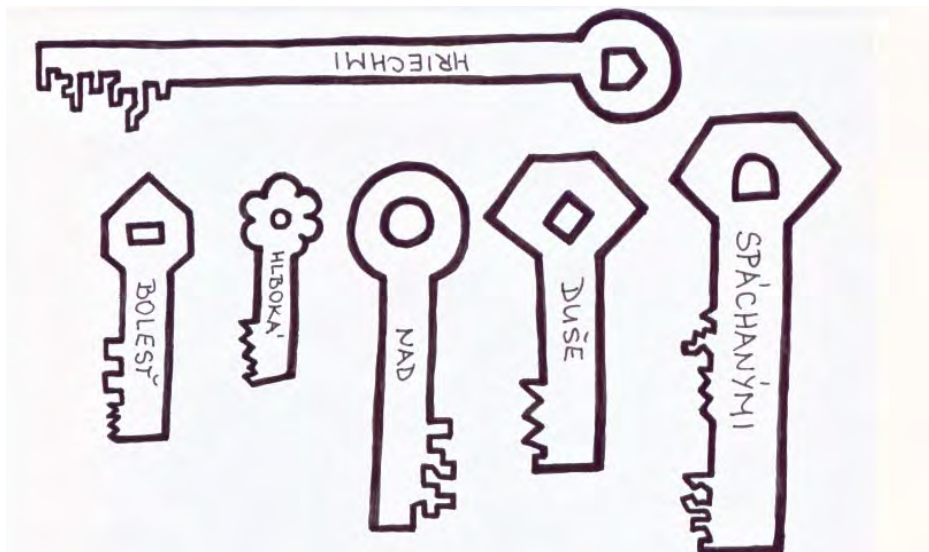
Chytil ju za ruku a láskavo povedal: „Milá Sveťa, tvoje peniaze mi priniesli šťastie. Stal som sa bohatý. Musel som veľa pracovať, ale vydržal som len kvôli tebe. Tvoje meno mi osvetľovalo život.“

V tej chvíli vyšli na dvor jej rodičia. Pavol sa im poklonil a povedal: „Ja som ten pcestný, ktorému dala vaša dcéra peniaze, a teraz už len od vás závisí, či budem najšťastnejší na svete, lebo vás žiadam o ruku vašej dcéry“.

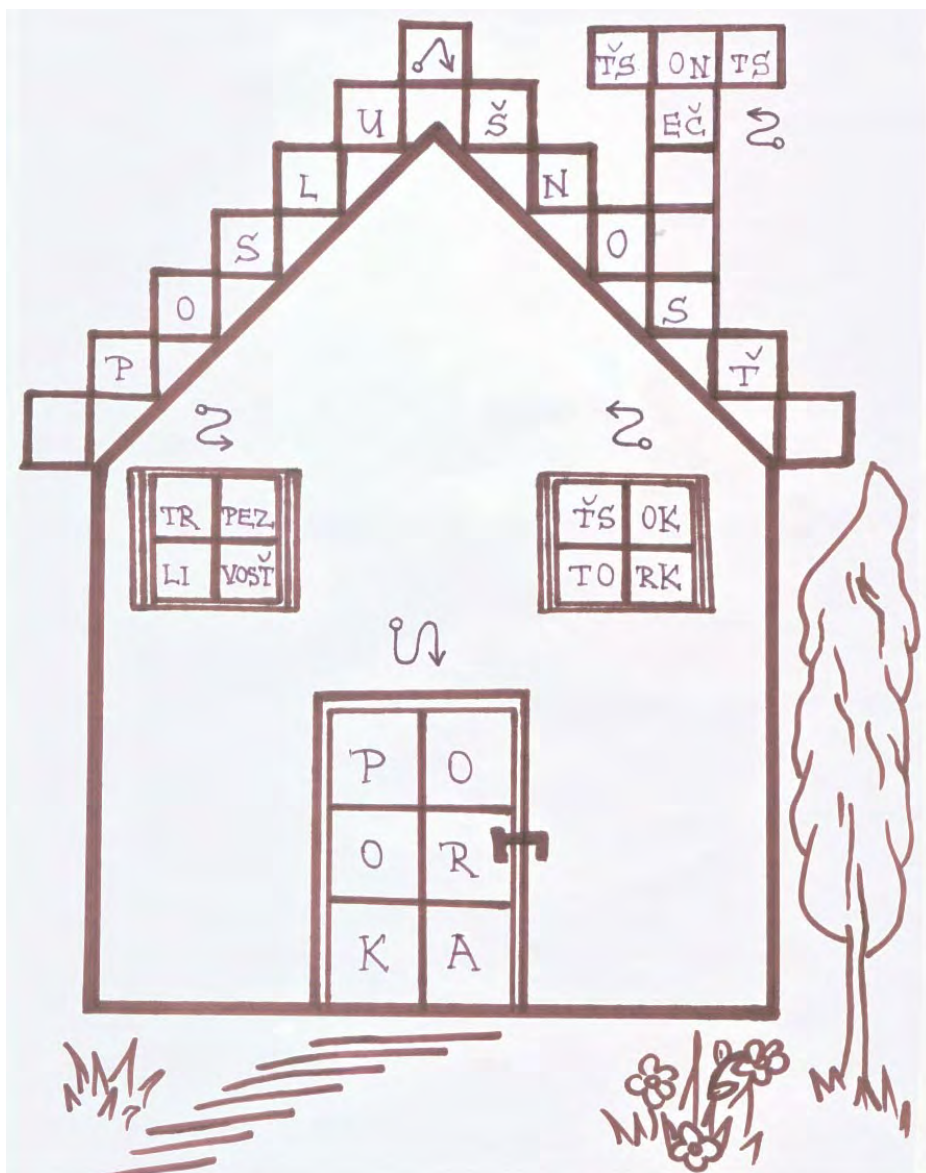
(Boris Ganago, Pomysli srdca)

Milí Istinkáči! Aká by to bola Istina, ak by sme pre Vás nemali niečo pripravené. Aj tentokrát Vás čaká zopár úloh od Istíka a Istinky. Tak smelo do riešenia! Odpovede nám pošlite na našu adresu: Istina, Bayerova 8, 080 01, Prešov. Každého riešiteľa odmeníme peknou cenou.

1. Je pravdou, že niet bezhriešneho človeka. Ak sa prehrešíme v niečom voči Bohu či bližným a chceme si opäť získať priateľstvo s Bohom, musíme svoje hriechy oľutovať. Zoraďte kľúče od najmenšieho po najväčší a nájdete tak definíciu ľútosti. Takže ľútosť je ...

2. V domčeku sú skryté slová - vlastnosti, ktoré by nemali chýbať žiadnemu kresťanovi. Aké sú to slovíčka? (riadte sa smerom šípok).

3. Ak nájdete a vyčiarknete mená svätých v tejto osemsmierovke, ostane vám 10 písmen. A tie nám pošlite ako riešenie.

E	J	I	P	A	G	A	L	I	L	A	R	I	J	A
V	U	G	E	D	E	O	N	Á	L	O	K	U	V	N
P	R	V	A	R	N	A	V	A	A	L	K	E	F	N
R	I	E	S	I	O	F	E	V	R	O	N	I	J	A
A	J	K	D	A	A	N	I	K	Q	L	A	J	V	D
K	S	M	E	N	A	K	S	V	A	T	Y	CH	O	I
S	I	A	B	N	A	I	T	E	M	O	D	R	B	A
I	R	D	I	O	N	X	O	A	G	L	O	I	U	N
J	O	A	H	M	A	R	E	K	I	F	A	S	J	I
A	B	J	E	S	I	O	M	L	E	A	T	A	L	Z
U	F	E	O	D	O	S	I	J	A	R	A	M	A	T

ADAM, ADRIAN, AGAPIJ, ALEXANDER, ANNA, BORIS, DION, DOMETIAN, DOROFEJ, EVA, EVPRAKSIJA, FEKLA, FEODOSIJA, FEVRONIJA, GEDEON, CHRISA, IERON, ILARIJA, JURIJ, KIFA, LJUBOV, MAREK, MOISEJ, NIKOLAJ, OLGA, TAMARA, VARNAVA, VUKOL, ZINAIDA, ZLATA.

Vlasy

Jedného dňa prišli všetci štrnásťroční chlapci zo školy ostrihaní dohola. Stalo sa to v jednej kalifornskej škole. Všetci – až na jedného, ktorý nemal na výber – to urobil celkom dobrovoľne. Ian O’Gorman mal zhubný nádor v lymfatických uzlinách, a preto sa musel podrobiť chemoterapii. Lekár ho upozornil, že po chemoterapii mu budú veľmi vypadávať vlasy. Preto si ich dal celkom vyholiť. Keď sa to dozvedeli jeho spolužiaci, rozhodli sa, že sa dajú tiež ostrihať dohola, aby sa Ian medzi nimi necítil trápne.

Chlapci bez vlasov sa na seba tak podobali, že niektorý pedagógovia ich ani nevedeli rozoznať. Nevedeli, ktorý z nich má rakovinu a ktorý má len ostrihané vlasy. Všetko sa to začalo vďaka Kylemu Hanslikovi, ktorý sa nechal ostrihať ako prvý. Povedal to ostatným chlapcom, ktorí bez váhania nasledovali jeho príklad. Keď sa Ianov otec dozvedel, čo urobili spolužiaci jeho syna, sotva dokázal zadržať slzy. Povedal: „Nedokážem to ani vyjadriť slovami.“

Preto si pomáhajme navzájom niesť svoje bremená. Tak naplníme Kristov zákon lásky. (Gal 6,2)

pripravila Radka Baková

Významné biblické mestá

Ďalším významným mestom Biblie je mesto KORINT. Ako v predchádzajúcich číslach časopisu Istina boli obsahom tejto rubriky aj mestá spájajúce sa s činnosťou apoštola Pavla, tak ani v súvislosti s týmto mestom tomu nebude inak. Počas druhej misijnej cesty apoštol národov po Aténach navštívil aj Korint, „mesto obchodu“¹.

V nočnom videní sa k apoštolovi Pavlovi prihovoril Pán, ktorý mu povedal: „Neboj sa, ale hovor a nemlč! Veď ja som s tebou a nikto na teba nesiahne, aby ti ublížil, lebo v tomto meste mám mnoho ľudu.“² Takto povzbudený ostal v tomto meste, kde

Akrokorint

obetavo kázal Božie slovo jeden rok a šesť mesiacov. Korint (predtým Efýra) bol v tomto období dôležitým kultúrnym, ekonomickým a tiež politickým centrom gréckeho sveta.³ Nachádzal sa medzi dvoma zátokami: „Salaminskou s prístavom Kenchry a Korintskou s prístavom Lachaion“⁴.

Konzul Lucius Mummius dal zboriť Korint v roku 146 z dôvodu konkurencie týkajúcej sa obchodu Rimanov. Mesto bolo znovu vybudované v roku 44 pred Christom na podnet Júlia Cézara. Hlavným mestom achajskej provincie, kde sídlil protokonzul, ho urobil Augustus. Prvým mestom v Grécku sa stalo kvôli počtu obyvateľov, ktorých bolo takmer 200-tisíc slobodných občanov a 4000 nevoľníkov. Obyvateľstvo tvorili aj Židia. Sú tu zachované ruiny z ich synagógy. Korint bol mestom uctievania aj gréckych, rímskych a orientálnych bohov a známy násilnosťami, morálnou uvoľnenosťou i

sociálnymi rozdielmi. Apoštol Pavol založil Korintskú cirkev po odchode z Berey, počas svojej druhej misijnej cesty, spolu so Sílasm a s Timotejom⁵. Na začiatku pracoval v dome rodáka menom Akvila, ktorého manželka sa volala Priscila, pretože mali rovnaké remeslo - tkáčstvo. Soboty venoval návšteve synagógy,

kde kázal o Christu. Predstavený synagógy Krispus, Gáj a Štefanov dom patrili medzi prvých obrátených na kresťanstvo. Vytrvalá práca apoštola Pavla pomohla mnohým stať sa členmi Christovej cirkvi, o čom svedčí veľký počet obrátených obyvateľov, najmä však v pohanov. V meste boli vyvola-

né aj nepokoje zo strany tých, ktorí sa vzopreli Pavlovej zvesti a predviedli ho pred súdnu stolicu Galia. Bol to miestodržiteľ Achaje a brat filozofa Seneku. Uznajúc tento spor za čiste náboženský, Galio odmietol zastávať post sudcu v takejto veci. Apoštol Pavol po tejto kon iktnej udalosti opustil mesto Korint. V evanjelizácii tu

po kra-
č o v a l
Apollo,
u č e n ý
alexan-
drijský
Ž i d ,
k t o r ý
tiež po
určítom
čase od-
chádza
za apo-
štolom
Pavlom
do Efezu.⁶

Akrokorint

Tak ako sa s Aténami spája Akropola, s Korintom zasa Akrokorint dominujúci nad mestom. Zároveň na Akrokorinte bol chrám bohyně Afrodity, patrónky mesta. Korint patril medzi popredné mestá Grécka, čo sa týka kultúrneho hľadiska. Nachádzalo sa tu veľké divadlo a každé dva roky sa pri meste konali isthmické hry. Dnes je na mieste starého Korintu dedinka Paleokorinthos, ktorá je približne 6 kilometrov vzdialená od Nového Korintu^{7,8}. Do dnešných dní sa zachovalo sedem dórskeho stĺpov

z Apollónovho chrámu.⁹

A ešte zaujímavá informácia týkajúca sa jedného z hlavných vývozných tovarov z mesta Korint teda hrozienok: „anglický názov pre hrozienka (currants) je odvodený od „courrantz“, t. j. od spôsobu, ako sa kedysi názov mesta vyslovoval.

Pripravila: Viera Pasterová

¹ PRUŽINSKÝ, Š.: Skutky svätých apoštolov, Prešov 1996, s. 196.

² Sk 18, 9 - 10.

³ Pozri PRUŽINSKÝ, Š.: Úvod do Svätého Písma Nového Zákona, Prešov 2001, s. 291.

⁴ PRUŽINSKÝ, Š., cit. dielo, Prešov 1996, s. 196.

⁵ Pozri 2 Kor 1, 19.

⁶ Pozri PRUŽINSKÝ, Š., cit. dielo, Prešov 2001, s. 291 – 292.

⁷ Neokorinthos

⁸ Pozri PRUŽINSKÝ, Š., cit. dielo, Prešov 1996, s. 196.

⁹ Pozri FARRINGTONOVÁ, K.: Svätá Zem, Bratislava 2006, s. 169.

¹⁰ Tamže, s. 169.

*Pravoslávie má zádušné soboty,
keď sa prinášajú modlitby za mŕtvych.
Neviem, či pod vplyvom verejnosti
sa u nás 1. november toho zhostil.
Starší si ešte iste pamätajú,
že sme to nemali vždy tu.*

*Posledné roky sú dost' komerčné,
dôležitosť sa kladie na iné.
Aký veniec, sviečky, kvety,
prinesieš práve ty.
Že si nezabudol, že pamätáš,
veď aj ty tam raz zavítaš.*

*Aj keby sa mramorové dosky prehli
pod tým, čo je na nich,
mŕtvym to nepomôže,
tam niečo iné zmôže.
Efekt to má len pre oči živých
do prvého mrazu, snehu, jari.*

*1. november má teda v moci
urobiť z cintorínov kvitnúce záhrady za pár nocí.
Vencom, ktorý však prospech má,
je modlitba úprimná.
Tú je ľahko poznať,
končí slovami: Vičnaja im pamjat'!*

Nina

O chráme prep. Mojseja Uhrina v Zemplíne

Kde bolo tam bolo, v jednej malej dedinke, rozkvital krásny chrám. Aj keď začiatok znie ako z rozprávky,

tento chrám je skutočný a prekvitá na Slávu Božiu. Jeho správcom je duchovný otec Ján Fedik, ktorý ho „vybudoval“ vo svojom dome. Aj keď sa nachádza v jednej z izieb, vo vnútri je ako v každom chráme. Je tam ikonostas, na ktorom sú ikony, ale výnimočnosť mu dáva ikona s moščami prep. Mojseja Uhrina a nádherná ikona prep. Serafíma Sárovskeho, ktorú rozpísala a o. Jánovi podarovala jedna pani z Rumunska, sestra Anna. Pred ikonostasom sú ikonky na podstavcoch ako aj replika stopy Matky Božej Počajevskej, vedľa ktorých sú svietniky. V chráme je na stenách veľké množstvo ikon, zväčša gréckeho štýlu. S Božou pomocou ho teraz už o. diakon Mirko Krutský rozpisal. V oltárnej časti je Bohorodica Znamenie, na strope je Isus Christos

a oproti cárskym dverám je takmer v životnej veľkosti prep. Mojsej Uhrin s bratmi Efrémom a Georgiom. Svojou troškou pri rozpisovaní prispel aj o. Ján, ktorý neskrýval radosť z tejto Bohom požehnanej práce. Ťažko sa mi hľadajú slova na opísanie tejto studnice Božej blahodäte, veď nie nadarmo sa vravieva, že je lepšie raz vidieť, ako stokrát počuť. Verím tomu, že tento môj kratučký opis chrámu prep. Mojseja Uhrina a zároveň misijného centra pre maďarskú oblasť vás inšpiroval k tomu, aby ste si našli trocha času a dali si tú námahu sami navštíviť chrám, v ktorom vás o. Ján s veľkou radosťou privíta.

Prepodobne otče Mojseje i prepodobne otče Serafíme, molite Boha o nás!

mládežníčka Adriána

Monastier Ujkowice,

Poľsko

21. 7. 2008

Aj keď toto leto bolo trochu upršané, našli sa aj teplé, slnečné dni, ktoré sme samozrejme nemohli nechať tak a využili sme ich naplno.

R o z h o d l i sme sa navštíviť Monastier v Ujkowiciach v Poľsku. Ráno sme sa pekne zišli a cesta sa mohla začať. Spokojne a s vedomím, že náš Alexander

vie kam presne smerujeme, sme si posadali do auta a vyrazili sme. Až keď, asi ani nie v tretine cesty (pripomínam, že to bolo už za hranicami Poľska), Saško vyhlásil, že tu bol na svojich cestách najďalej. Vtedy sme zistili, že presne ani nevieme kadiaľ máme ísť. Ale nič sa nebojte, zachránila nás auto-mapa a samozrejme nám bol stále na blízku náš Anhel Chraniteľ a my sme bez väčšieho poblúdenia dorazili do cieľa. Už na príjazdovej ceste nás spoza múrov monastiera vítal krásny pohľad. Na hlavnej bráne boli vyobrazení svätý Cyril a Metod, ktorým je tento monastier zasvätený. Ohlásili sme sa zvončekom pri dverách a keď ani po viacerých pokusoch sa nikto

neukázal, rozhodli sme sa preskúmať okolie. Pri pomerne vysokom plote boli poukladané betónové panely, po ktorých sa dalo vyjsť, tak sme to využili a nazreli spoza múru, či o nás niekto vie. Pri našej „pozorovacej akcii“ sa na nás z druhej strany plota zabával jeden z monachov. Veru, poviem vám, bola to dosť komická situácia. Ešte že si to ten monach nevysvetlil tak, že sa im do monastiera dobíjajú tri baby!☺ Tak nám nakoniec poradil, aby sme trikrát za sebou zazvonili. A vážne, po chvíli nám otvorili. Po vstupe do monastiera sa nás ujal jeden z monachov, previedol nás po monastieri a povedal nám o ňom niečo bližšie. Boli sme užasnutí krásnym prostredím ako

z rozprávky. B o l i sme tam v čase obeda, tak sme neočakávane dostali aj pozvanie k stolu. Pravdu

povediac, nemyslela som si, že mi monastierske jedlo bude tak chutiť. ☺ Po obede sme sa ešte chvíľu rozprávali s monachom, ktorý nás sprevádzal,

poďakovali sa za obed a pomaly sme sa rozlúčili.

Bol to krásny zážitok a hned' by som sa dala nahovoriť na nejaké to „poslušanije“, ale čo už, keď je to mužský monastier!

POUČENIE: Ak by ste chceli tento monastier navštíviť - zvoňte trikrát, nelezte na plot!!! ☺☺

BPM skupina Medzilaborce

Zo Stropkova do Ladomírovej po 18-ty krát.

Veľmi chladné septembrové ráno privítalo v tomto roku účastníkov 18-tej púte zo Stropkova do Ladomírovej. Aj keď tohtoročná púť bola v celej svojej histórii sprevádzaná asi najchladnejším počasím, počet pútnikov, ktorí sa jej zúčastnili bol takmer najväčší – 74. A hoci má táto púť v názve prívlastok „mládežnícka“,

už niekoľko rokov, a v tomto takisto, sa jej zúčastňujú aj „mládežníci“ vyššej vekovej kategórie. Svojou účasťou sú pre nás mladších ozajstným vzorom. Svätá Liturgia v chráme Položenija rízy Presvätej Bohorodičky, pohostenie, moleben, príhovor otca Petra Cupera a niekoľko jeho osobných spomienok na monastier a monachov v Ladomírovej, osobitne na nebohého metropolitu Lavra, spoločná fotka pri kríži...to všetko tvorilo začiatok samotnej púte. Keďže počasie bolo chladné, najdlhšiu prestávku sme si spravili v teple chrámu Pokrova Presvätej Bohorodičky vo Vagrinci - Prečo a čím bol monastier v Ladomírovej pre nás taký významný? Kto a akí boli ľudia-monasi, ktorí v ňom žili? Spomenieme si aspoň občas na ich výnimočnú a hodnotnú prácu a ich prínos pre pravoslávnu vieru v našich

nášho putovania. Naše putovanie sme ukončili panychídou nad hrobmi monachov, ktorých telá spočívajú pri monastierskom chráme v Ladomírovej, nad hrobmi tých, ktorí svojím životom v ladomírovskom monastieri oslávili meno Božie a upevnili pravoslávnu vieru nielen

krajoch? - To bolo len zopár otázok, ktorými sme započali tému tohtoročnej púte - Spomienky na monastier v Ladomírovej a jeho význam pre nás - počas tejto dlhšej prestávky. Pohostenie, ktoré pre nás aj v tomto roku pripravila rodina Krajňákových vo Vagrinci, bolo príjemným povzbudením pred poslednými kilometrami

v krajoch pod Duklou, ale aj v širokom okolí. Počas prestávky večerných bohoslužieb sme pokračovali v besede na započatú tému. Svojimi osobnými spomienkami na jedného z monachov ladomirovského monastiera – archimandritu Olega nás obohatil otec Sergej Cuper. Poďakovanie za účasť na púti patrí aj duchovným otcom Michalovi Hrus-

tičovi, Nikolajovi Cuperovi, Petrovi Savčákovi, Jakubovi Jacečkovi, Štefanovi Pružinskému, Petrovi Sorokovi a Jánovi Kosťovi. Čo skonštatovať na záver? Sláva Tebi Hospodi!

Jozef Jurčišin

**Víkend v Inovci alebo
„Podte hrať, lebo som vyhral...“**

Najmladšia skupina Bratstva - skupina svätej Anny v Inovciach s ich duchovným otcom Pavlom Novákom nás srdečne pozvala na slávnosti spojené s prenesením svätých ostatkov novomučeníka Maxima Sandoviča

a s ich uložením do miestneho chrámu svätého proroka Iliju. 5. augusta, v piatok, sme sa teda zišli v Inovciach asi 15 mládežníci z rôznych skupín, aby sme podporili túto Bohumilú akciu.

Všetko sa to začalo o 17-tej hodine, kedy sme s otcami duchovnými, miestnymi veriacimi, mládežníkmi a deťmi privítali na začiatku obce vладыку Paisija z Poľska a nášho vладыку Juraja, ktorí prinášali sväté ostatky. Bol to nádherný pohľad

na množstvo ľudí, na mládež v krojoch, na celú procesiu, ktorá prešla do chrámu okolo celej dediny. Bolo to, akoby sa svätý Maxim zoznamoval so svojim novým pôsobiskom, ktoré bude od teraz ochraňovať, a za ktoré sa bude prihovárať u Všemohúceho.

V chráme sa nad svätými ostatkami slúžil akafist k svätému Maximovi a po ňom večerňa s litijou. Nakoniec sa k veriacim prihovoril vладыka Juraj, aby im zdôraznil, aký veľký dar im bol daný v podobe sv. ostatkov, akú veľkú silu môže mať úprimná modlitba a zapálená sviečka pred nimi. Po bohoslužbách a po poklone

ostatkom, sme sa presunuli do susedného kultúrneho domu, kde nás čakala c h u t n á pôstna večera – kapustnica a „holubky“. Pri večeri pano-

vala veľmi príjemná atmosféra, pekné slová oboch vладыkov, otca Nováka a niektorých prítomných boli niekoľkokrát zakončené „mnoholitijem“. Po posilnení ducha i tela nás ubytovali v miestnej škole, no únava nás hneď prešla, keď sme videli stolnotenisový stôl. Hra nás takmer všetkých pohltila a školou sa ozývali asi do polnoci ra-

dostné výkriky a úprimný smiech.

Ráno sme po 9-tej hodine opäť v chráme privítali oboch vladykov a opäť sa zišlo viac duchovných i veriacich. Počas archijerejskej liturgie sa k nám prihovril – musím podotknúť, že veľmi sympatický – vladyka Paisij s prekrásnou kázňou o svätom Maximovi Sandovičovi, ako počas svojho krátkeho života (bol zastrelený ako 28 ročný) bojoval za sväté Pravoslávie a za svoj rusínsky národ. Vladyka hovoril taktiež po lemkovsky (Lemkovia sú pre objasnenie poľskí

Rusíni) a neskôr sme zistili, že pred rokmi študoval na našej bohosloveckej fakulte. Svätá Liturgia sa ukončila ďakovnými slovami vladyku Juraja za usporiadanie tejto krásnej slávnosti otcovi Novákovi a podaroval mu nové bohoslužobné nádoby do chrámu. A následne bola do chrámu vladykom Paisijom podarovaná aj kópia Cholmskej ikony Bohorodičky.

Po Liturgii sme boli všetci srdečne pozvaní na predvorie kultúrneho domu, kde sa podával pravý guláš z diviny, a taktiež tu pokračoval program slávností prehliadkou rusínskych piesní a tancov. Bol to nápad vladyku Juraja, aby sa týmto tiež oslávila pamiatka novomučeníka Maxima,

ktorý bol naším „pokrvným spolubratom Rusínom“. Bola to veľmi krásna myšlienka a ešte krajšia uskutočnená oslava našej rusínskej kultúry, tradícií, tancov a piesní, v ktorých je toľko citu a krásy! Človek tu naozaj pocítil hrdosť na všetko to, čo zdedil po svojich predkoch Rusínoch, mnohým vyšli slzy dojatia i šťastia.

Za seba a myslím, že za všetkých zúčastnených by som teda chcela vyjadriť vďaka Bohu, nášmu Nebeskému Otcovi, ktorý nás zviedol dokopy na tomto mieste pri tak výnimočnej udalosti, všetkým, ktorí program pripravovali a vystúpili na ňom, mládežníkom, vďaka ktorým to bolo zas raz nádherné stretnutie.

***O, prizri Bože, i Otče
Potíš nevinnaho,
Pomiluj laskavjy Tvorče
Rusina bidnaho,
Čtoby on Tebi služiti
Moh serdcem nevinnyj,
I pobožno, česno žiti,
Zdorovyj, i silnyj.***

Alexander Duchnovič

**Svjaščennomučeniče Maxime,
moli Boha o nas!**

mládežníčka Zuzka

Pozvánka

Drahí bratia a sestry v Christu. Uplynul už rok od posledného stretnutia všetkých členov Valného zhromaždenia (ďalej Vz) Bratstva pravoslávnej mládeže na Slovensku – SYNDESMOS. Preto pozývame všetkých členov Bratstva, ktorí sú zároveň členmi Vz, aby využili svoje právo zúčastniť sa tohto stretnutia a prišli na ďalšie zasadnutie Vz, ktoré sa uskutoční dňa

29. novembra 2008

v priestoroch Prešovskej pravoslávnej eparchie v Prešove na Budovateľskej 1.

Toto stretnutie všetkých členov Bratstva sa uskutočňuje každých 12 mesiacov (podľa Stanov Bratstva), na ktorom sa riešia otázky ďalšieho fungovania Bratstva a jeho prínos pre Pravoslávnu cirkev. Zároveň sa uskutočňujú voľby nového vedenia Bratstva na nasledujúce obdobie. Neodmysliteľnou súčasťou je samozrejme aj to, že máme jedinečnú možnosť sa všetci spoločne stretnúť, porozprávať sa a prípadne si vymeniť skúsenosti a rady pre lepšie fungovanie nášho Bratstva.

Program:

07:00 Sv. liturgia v Kaplnke Pozdvihnutia sv. Kríža (Budovateľská 1, Prešov)

08:15 Registrácia účastníkov

09:00 Začiatok - otvorenie a modlitba

- privítanie hostí

- voľba zapisovateľa a overovateľov zápisu

09:15 Správy o činnosti a hospodárení BPM a jednotlivých skupín

11:00 Prestávka

11:30 Predstavenie kandidátov na funkcie v Bratstve

12:00 Voľby

12:40 Rôzne

14:00 Záver, modlitba

S pozdravom
Christos posedi nas!

Alexander Haluška
viceprezident Bratstva pravoslávnej
mládeže na Slovensku - SYNDESMOS